

Дамян Дамянов

Левски

Душа, харизана на свободата.
Глава, обречена на вечното въже.
И някаква жена освен България,
Останала във тайна и до днес.
И нищо друго. Пътища и вятър.
И тайни срещи с тайнствени мъже.
Жената все го чака. Скръб изгаря я.
Но той за нея няма време. Не!

Тя нека чака, скрита в свой тайна!
По-важни работи си има той:
България и свободата, милата.
И своя път трагичен и голям.
И той върви, върви. Все тъй безкрайно.
До днес върви във глухия покой
Към най-високия си връх – бесилото,
Любимата да го съзре оттам.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7990>]